

ДЖЕНАРО.

Знаѣж само че имамъ майкѣж, и че тя е злочестѣж, и че быхъ жертвувалъ животъ-тъ си въ този свѣтъ само за да ѣж видѣж като плаче, и душѣж-тъ си — въ другий-тъ, за да ѣж видѣж че ся смѣе. Это що знаѣж.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ.

Пазишь ли гы тѣзи писма.

ДЖЕНАРО.

Пазиж гы всичкы-тъ тукъ на сърдце-то си. Ратоборны-тъ хора излагатъ често гърды-тъ си на неприятелскый ударъ. Майчины-тъ писма съставятъ здрава ризница.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ.

Какво благородно чувство!

ДЖЕНАРО.

Желаете ли да видите какъ пише? Это едно отъ нейны-тъ писма. (Изважда отъ гърды-тъ си едно писмо, цѣлува го и го подава на Дона Люкреція) — четете.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ чете.

.....“ Не ся мѣчи да мя опознаешъ, драгый Дженаро, прѣди азъ да ти кажѣж. Наистиня азъ съмъ за жаленіе. Азъ ся намирамъ помежду сродници безъ милость, кои-то быхъ тя убили, както убихъ и баща ти. Тайна-та за рожденіе-то ти, само азъ щѣж ѣж знаѣж. Ако да ѣж знаеше ты, ты не бы ся стѣрпѣлъ и бы глѣдалъ да си отмѣстишь; младость-та неможе да тѣрпи, и ты бы станалъ жертвѣж на тѣзи хора, кои-то сѣж жѣдны само за кръвь; ты не знаешъ въ каква опасность ся намира животъ-тъ ти, нѣ азъ знаѣж добръ. Увѣрена